

— Нищо, нищо не е. На ли е заповѣдано съ разредени редове? Па най-насетнѣ и самия уставъ допуска това! успокоявахъ азъ самъ себе си, но гласътъ на съвѣстѣта и на войнишката доблестъ тукъ ми пошѣпна: малодушие, малодушие!

Азъ се приближихъ до взводния командиръ, показахъ му направлението, което трѣбваше да държи, а самъ не се спрѣхъ да чакамъ опашката на ротата, която се бѣше растегнала на довольно голѣмо разстояние, а трѣгнахъ назадъ, за да срѣщна послѣдния редъ на ротата и послѣденъ да излѣза отъ сферата на неприятелскитѣ куршуми.

Най-послѣ излѣзохме на шосето: отъ тукъ, по край кръглата батарея, прѣвалихме възвишенността и започнахме да се спускаме на долу къмъ Червенъ-Брѣгъ.

Да бѣше ставало денемъ нашето вървение по шосето, твърдѣ скъпо щѣше да ни струва, понеже тукъ шосето до полукръглата батарея е съвсѣмъ открито и поражаемо отъ турската позиция — Зелената и Лисата гори, но сега тукъ бѣ тихо и спокойно.

Горѣщъ бой е имало тука прѣзъ деня. За това свидѣтелствуваха множеството трупове на убититѣ войници, които се търкаляха по шосето и въ самитѣ ложементи, разположени покрай това послѣднѣето. По-долу отъ полукръглата батарея на самото шосе съгледахъ нѣколко трупове на турски войници.

Прѣди да пристигнемъ до турската караулка — беклемето, азъ съгледахъ на една полянка разположена на бивуакъ войска. Оказа се 53-и п. Волински полкъ, който билъ пристигналъ тукъ снощи късно и, вѣроятно, днесъ щеше да встъпи въ бой. Войниците отъ силно уморяване на вчерашния форсированъ походъ, спяха, но спяха, ако и съ пушкитѣ си въ рѣцѣ, както се казва, като праведници. Тукъ тамъ се виждаха будни войници. Види се, движението на опълченцитѣ да ги бѣ събудило. Нѣкои отъ тѣхъ се бѣха приближили до самия пѣтъ и сезираха въ опълченцитѣ; между тѣзи любопитни азъ съгледахъ моя познатъ волноопрѣдѣляющия се Вакареско — момченa 17—18 години, синъ на богати родители въ Кишеневъ.

Щомъ се мобилизира руската армия, Вакареско постъпи въ Волинския полкъ, съ който прие участие въ боя при прѣминаването на Дунава. Той бѣше се много зарадвалъ за срѣщата ни и ми искаша своето очудване, какъ съмъ можалъ да остана здравъ и неврѣдимъ въ шипченската касапница.